

כתב עת מקוון לסיפורים קצרים

רסיסות

מה שאר דליכרון...

גיליון 12

נובמבר 2022, מרחשון ה'תשפ"ג

ישי ויסמן
אפי הלפרין
רותי לביא
שישי מאיר
לבנה מושון
שגיא פלד
ברוריה פלדשטיין
יובל ששון

"סליחה, טעות"

האם אי פעם קרה לכם או למי ממכריכם, שטעיתם בכתובת או במספר טלפון ונקלעתם למבוכה, או אפשר שטעות הובילה לתוצאה מוצלחת בלתי צפויה? לאהובה, חברתה של עדנה, זה קרה, ובשל אותה טעות, היא גם התחתנה. זה היה לפני שנים רבות, בשנות השבעים המאוחרות של המאה שעברה. הטלפון, הקווי, כמובן, אז לא היה אחר, צלצל. הרימה את השפופרת.

קול גברי, בלתי מוכר, אמר: "רונית?"
"לא", היא ענתה. "אהובה".
"סליחה", אמר הקול, "טעות במספר".
"לא", אמרה רונית. "אם כבר התקשרת ואני ענית, אז זאת כבר לא טעות".
ובכן, רונית וניר נפגשו, פעם, פעמיים, שלוש, ואחרי כשנה גם התחתנו. מעשה שתחילתו בטעות, וסופו טוב.

בגיליון הזה ביקשנו מכם סיפורים על אירועים שקרו בגלל טעות.

אנחנו מודים לכותבים המשתתפים בגיליון ולכם הקוראים הנאמנים שלנו שממריצים אותנו להמשיך בעשייה.

אנחנו מקווים שתיהנו מהקריאה שלכם,
עדנה אפק ואלירן דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.

הגתה הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים – כל אלה באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

טעות, סליחה? אפי הלפרין

עורכת־הדין של הקופה דרשה ממני להפסיק לפרסם סיפורים על החולים שלי. כשהתעקשתי, היא הסכימה שאעשה זאת בתנאי שאכתוב רק אודות אירועים שעליהם כבר חלה התישנות, אשתמש בשמות בדויים ואבחר לעצמי שם־עט שיסתיר את זהותי האמיתית. וגם אם סביר שחציו הראשון של המקרה הבא מיתר קצת את אמצעי הזהירות הללו, נראה כי חלקו השני דווקא מצדיק אותם.

יצחק כהן, שם בדוי, היה אחד הפצינטים שלי בתקופה שבה הייתי מתמחה צעיר ותיקיהם הרפואיים של החולים עדיין לא היו ממוחשבים. הוא סבל מלחץ־דם גבוה אך הפעם הגיע למרפאה בגלל כאבי־גב. עיינתי ברישומים הקודמים אודותיו ומצאתי שהיה זה ביקורו השני הרצוף בגלל תסמינים דומים, אם כי בפעם הקודמת הם התרכזו באזור המותני בעוד שעתה הם היו חזים. בהעדר תלונות נוספות או ממצאים חריגים בבדיקתו הגופנית יחסתי את הכאבים הללו לעבודתו המאומצת כנהג משאית, רשמתי לו תרופה אנלגטית והמלצה לשלושה ימי מנוחה ונפרדתי ממנו לשלום.

בשעות אחר הצהריים של אותו יום, כשזרם המטופלים פסק, עברתי על טפסי בדיקות־העזר השונות שביצעו חוליי לאחרונה. אחת מהן היתה האלקטרוקארדיוגרמה של יצחק כהן שהראתה ממצאים המעלים חשד למחלת לב פעילה. אמנם לא זכרתי שהזמנתי את הבדיקה הזו אך לנוכח השינויים המדאיגים צלצלתי מיד לביתו - אז עדיין לא היו טלפונים סלולארים - והוריתי לו לגשת בדחיפות לבית־החולים הקרוב כדי לעבור בירור נוסף.

וכך הוא עשה.

מספר ימים לאחר מכן התקשר אלי סגן מנהל המחלקה שבה אושפז החולה והחמיא לי על האבחון המהיר והמדויק שלי. "התרשמתי מכך שחשדת בדיסקציה חדה של אבי־העורקים ללא עזרה של אמצעי הדמיה ועם אק"ג תקין לחלוטין." הוא התמוגג, "ונראה שחיי החולה ניצלו בעיקר בזכות הכנסתו לחדר הניתוח עוד בטרם נגרם לו קרע משמעותי."

"אבל באק"ג שלו היו כמה שינויים איסכמיים" הצטנעתי ומיהרתי לשלוף את הבדיקה הרלוונטית מתוך ערמת הטפסים שהצטברו על שולחני ושאותם עדיין לא הספקתי לתיק.

"אתה בטוח?"

"כן, הוא מונח לפני; השבתי ורק אז הבחנתי, למבוכתי הרבה, שעל התרשים אמנם נכתב השם יצחק כהן אך הוא לזה במספר תעודת־זהות של מטופל אחר שכלל לא השתייך אלי אלא נבדק, כנראה, ע"י מישהו אחר במרפאה.

"בכל מקרה, רציתי לעדכן אותך שהפצינט שלך מתאושש יפה. כל הכבוד!"

במשך דקות ארוכות בושתי בגלל טעותי הקשה והמחמאות שקיבלתי ללא הצדקה, אך עד מהרה התחלפו רגשי האשם בתחושה כפולה של הקלה, שהרי לא רק החולה נצל אלא גם אני. והדבר הראשון שעשיתי לאחר מכן היה לדאוג לכך שיצחק כהן השני- זה עם האלקטרוקארדיוגרם הפתולוגי, יופנה מיידית לבדיקת קרדילוג, כמתבקש. בדיעבד, הוקל לי עוד יותר כשהתברר שהלה לא נזק כלל מהשגיאה שלי, גם אם הוא לא הרוויח ממנה כמו קודמו.

משהו עם 'להישרף' שגיא פלד

שכבת לחות כיסתה כל מילימטר מפניו של הסטודנט. בקרבתו ישב מר וישינסקי, שעון לפניו על כורסה מפוארת המזמינה התרווחות לאחור. מרפקו הימני נח על ברכו וכף ידו הפרושה לפתה במלואה את פרצופו. הוא לא זע כבר דקה שלמה ונשימותיו דמו לאלו של אדם מת. ביניהם עמד מלבן בוער על כן ציורים מלכותי. שקט השתרר בקהל והצלילים היחידים שנשמעו היו רחשי פצפוף קלים של לקה וגבשושיות צבע נשרפות.

"סליחה, טעות" היו המילים האומללות שנשמעו במערכת ההגברה מגרונו המיובש של הסטודנט.

רגע לפני כן עמד מר וישינסקי בזרועות פרושות לצדדים, נהנה ממחיאות הכפיים הממלאות את אולם התאטרון. הוא חש בהתרגשות המתפרצת מתוכו. הוא דמיין את העיניים מבעד לזרקורים המסנוורים סורקות את צידי הבמה בחיפוש אחר היצירה המדוברת, העתידה להופיע. היצירה שכולם חיכו לראותה. הציור החד פעמי. עבודתו הדרמטית ביותר.

רגע לפני כן כחך מר וישינסקי בגרונו ללא הצלחה ופתח בקול צרוד: "מה שהגעתם לראות היום, הוא ציור חד פעמי, יצירתי הדרמטית ביותר." מחיאות כפיים. שקט. "אין מקום מתאים יותר להציג את היצירה הזו, מאולם רובינא בתאטרון הלאומי." מחיאות כפיים. שקט. "התאטרון הוא חגיגתו של ההווה, עולם המונפש לנגד עינינו ואז נשרף בתום הערב, יחד עם מחיאות הכפיים." מחיאות כפיים מהוססות. שקט נבון. סדרת שיעולים מאחורי הקלעים. "היצירה שלי 'חגיגתו של ההווה' תהיה, כמו שהזכרתי, חד פעמית, כמו התאטרון, כמו ההווה, כמו החיים." מחיאות כפיים ממושכות. "ובסוף הערב, היא תישרף!" הצטרד מר וישינסקי מעל רעש המחיאות ונעמד.

באותם רגעים, מאחורי הקלעים, ניגב סטודנט מיוזע את פניו במטלית לחה זה מכבר. הוא בדיוק הודה בינו לבין עצמו בכך שהוא בלי ספק הגיע למסקנה הכנה והבלתי מתפשרת שהוא כנראה טיפה לחוץ, ובעיקר מאוד לחוץ, בלי ספק, וגם מבולבל. הוא נטל כדור, לא ברור מאיזה סוג. זה לא עזר. הוא עצם את עיניו וניסה להרגיע את נשימותיו. הוא הרגיש את לבו נוגח בחזהו מבפנים ונזכר במילותיו של מר וישינסקי: "כמה פעמים אפשר לחזור על זה? פשוט תעשה מה שאמרת!". הוא ניסה להיזכר בפקודה המקורית ללא הצלחה. הוא שם לב שלא נשם כבר שניות ארוכות והרחיב בבהלה את ריאותיו לנשימת מצוקה. פרץ שיעולים גרוניים יצא ממנו כמו להקת שדים והוא שתה את שארית המים מבקבוקו- לא לפני שנטל כדור נוסף. אולי מסוג אחר, אין לדעת. הוא ידע מה הוא צריך לעשות, אבל למען האמת לא בדיוק. לפתע מחיאות הכפיים מהאולם התגברו והוא שמע את קולו של מר וישינסקי מעל הכל, פוקד עליו באופן ברור – יחסית - משהו עם 'להישרף'. הוא נזכר במצית, הוא נזכר בשמן, הוא הסיר את הבד מעל הציור, הדליק, והתפרץ לבמה.

משפחת יריב

לבנה מושון

כשצלצלו בדלת שוחחה קולנית בטלפון עם דסי. שתיהן התכווצו מצחוק מגיר-דמעה על הגבר המבוגר הרזה, מהבריכה המחוממת, שצועד על הישורת בבגד ים זעיר צמוד כאילו חוט תלוי מושך ראשו לשמים ומטאטא תקוע לו לאורך מאחור ועיניו מסתכלות מגבוה על כולן דווקא כשמתקיים החוג להתעמלות במים לנשים. כינו אותו האידיוט. החלון התמלא טיפות גשם במהירות והיא הפטירה לדסי שמישהו מצלצל, וסיימה.

בדלת התעקש הפעמון, צורמני זועף. היא לא שמה לב איך היד נשלחה לפיה הנפער בתמיהה כשראתה את האידיוט על הסף, בחולצת משבצות פלנל ומכנסי ג'ינס וראשו הרטוב משוך מעלה. הוא החזיק שקית שקופה ביד ושאל בהיסוס אם עליזה גרה פה.

לא, קומה שבע, השיבה קצרות והתכוונה לסגור. לא צריך לזעוף, חייך בנועם, כתוב על הדלת יריב, וחשבתי... כולם כך מתבלבלים. היא - אחותי - גרה למעלה. התחתנו עם תאומים. המידע הזה היה מן הסתם מיותר, חשבה בחמיצות. אכן מה לה זועפת? הוא נרתע לאחור. סליחה, טעות, מלמל.

כשנסגרה הדלת נשענה עליה בגבה ונשכה את שפתיה. דסי חייבת לשמוע - אחותה המטומטמת מסתובבת עם המטומטם מהבריכה. טרם התעשתה והצלצול בדלת חזר. הוא שוב היה על הסף.

אחותך לא בבית, לא עונים, אמר. בעצם הבאתי לה תרופות מבית המרקחת, אני מתנדב המרפאה. אפשר להשאיר את השקית אצלך?

עיני העופר שלו הונחו עליה.

מבטה נפל על השקית המתפקעת מחפיסות וממזרקים. על פי הכמות נראה שאחותה עומדת למות. לספר לו שהיא לא מדברת עם עליזה כבר שלוש שנים, מאז הלכו הבעלים שלהן לעולמם?! כשרבו בפעם האחרונה כל כך כעסה שאיחלה לה גיהנום.

כשחש בהססנותה הציע: זה בסדר שאחכה קצת אצלך, אנסה לעלות אליה שוב בעוד עשר-חמש עשרה דקות?! את יודעת, עד שמוצאים חניה, הפקקים והגשם, לא פשוט.

היא התעשתה ואמרה: כן, ודאי, תיכנס.

הם ישבו בסלון שותקים. נדמה לה שחיכה למעשה ההגיוני המתבקש. בנימה מצטדקת אמרה: אנחנו בריב, אני והיא, וסימנה באגודל כלפי מעלה. לא סלחתי לה.

הוא היה זקוף על הספה, כמו על הישורת. הקשיב בסבלנות לפרטים. בהמשך כמו נטתה כתפו קמעה אליה. מפעם לפעם הנהן בהבנה מבלי להתערב. לחלוחית הופיעה בעיניו.

ניסית להתקשר אליה בטלפון? הקשתה פתאום.

בבית המרקחת לא מסרו לו את המספר. רק אמרו שהיא מרותקת לבית.

כעת הייתה מודאגת ממש. ריב-ריב, אבל זו אחותה. יש לי את המפתח לדירה של עליזה, מלמלה, לא יודעת, אולי קרה לה משהו?!

ואז עלו יחד במעלית לקומה שבע והגשם נשמע מרחוק. בדרך אמר לה שקוראים לו חנן וכבר לא נראה אידיוט כפי שהשתקף מהישורת.

נולדתי בקולחוז אי שם בעמק. מייד כשהתחלתי לבדוק מסביב, גילתי איזו טעות איומה עשיתי. למרבה הצער, כל ניסיונותי לזחול חזרה פנימה ולצוף שוב בניחותא נדחו. את שנותיי הראשונות ביליתי בבית הילדים, כשאני מדדה לי לאיטי ברגליים צמודות ומהרהרת ביגון במר גורלי.

אחרי כיבוי אורות הייתי מטפסת על סורגי המיטה, שולפת את מכונת הכתיבה שהחבאתי בחצר מתחת לטרקטור הישן, וכותבת מכתבי תלונה ובקשות העברה. כפי שטענתי, רציתי בכלל להיות פינגווין ופשוט התבלבלתי בתור לירידה למטה. כל המכתבים לא עזרו, ואחר זמן מה קיבלתי מכתב נזיפה, המבקש ממני להפסיק להטריד את הרשויות. כפי שנאמר שם: "נא נא נא נא נא נא, תחת של בננה. אכלת אותה ועכשיו תסתמי!!!".

כל הלילה לא הפסקתי לבכות, כשאני חושבת על הררי הקרח המושלגים בהם מדדים להם הפינגווינים בשלווה ובמאור פנים. בבוקר ניגבתי את דמעותיי, איחלתי להם שילכו להזדיין ויותר לא בכיתי עוד לעולם ועד ולנצח נצחים. גם לא כשהגננת הייתה צועקת עלי ומכריחה אותי לשבת בצהריים במטבח ולחתוך עיתונים לריבועים בשביל הבית שימוש. מה שכן, סיגלתי לעצמי את המנהג המוזר להידבק אל גוש הקרח שהביאו כל בוקר כדי לשים בארגז קרח, והגננת הייתה מנידה בראשה ואומרת: "אני אומרת לכם, הילדה הזאת מוזרה, אני ממש לא יודעת מה יצא ממנה".

אחר כך כבר לא קרה כלום יותר. השמש החזקה ייבשה אותי לאט, הביאו מקרר והפסיקו להשתמש בארגז קרח, ואני הייתי יושבת בגן וקוראת ספרים – גם על הפינגווינים אם היה וגם לא.

גם היום, המון שנים אחר כך, אני יושבת וקוראת ומחכה שזה כבר יגמר, ואני אוכל לחזור למעלה. בפעם הבאה אני כבר לא אתבלבל בתור ואלך ישר לשמה, איפה שיש קרח, המון, ואדדה לי לאיטי בשלווה ובמאור פנים.

מתילדה

ברוריה פלדשטיין

מתילדה מתעוררת בבהלה. מולה עומד איש גבוה בבגדים שחורים, שמנער אותה ואומר בזעף: "קומי! קומי!, קיבלתי הוראות מהאדון שלי. את צריכה לבוא איתי. לא תתחמקי ממני!"

למרות שהיא כבר בת תשעים ולפעמים הזיכרון כבר לא משהו, היא מבינה מיד מה נדרש ממנה. ברגע אחד עוברים מולה כל חייה: שנות ילדותה ובגרותה, הוריה, אחיה ואחותה הגדולים ממנה וגם לא מעט חברים, כולם בשמים האין סופיים עכשיו. זאת הזדמנות להיות שוב ביחד.

האיש מזרז אותה אבל למתילדה לא בוער שום דבר. "חכה, חכה, אני חייבת להחליף בגדים". "גברתי הנכבדה, את נראית בסדר גמור ככה. הזדרזי בבקשה". "כל חיי הקפדתי ללבוש שמלות וחליפות מחוייטות ועכשיו אתה רוצה שאגיע לשם עם כותונת לילה סמרטוטית? אני מתפלא עלך!" היא מביטה בעיני האיש ואומרת: "בבקשה, היה סבלני כלפי אישה זקנה. וחוף מזה אני חייבת לאכול קצת מרק גריסים עם ירקות.. חכה עוד רגע..." "נו, נו.. המלאך אומר. "הזמן אוזל, הזדרזי..."

עכשיו מתילדה מתרגזת: "זמן?! הקשב לי היטב: אני חיה בלי לקחת בחשבון את הזמן! אתה לא שם לב שאין לי שעונים בבית? הבט סביבך ותראה! אני חיה טוב מאד בלעדיהם. הואל בטובך לחכות בסבלנות ותפסיק לנדנד לי".

לפתע מתילדה רואה שתי ציפורים גדולות. אחת לבנה ואחת שחורה, והן חגות מול חלונה הלוך ושוב, הלוך ושוב. היא פותחת את החלון וצועקת: "בסדר! בסדר! אני באה." היא שולחת נשיקות לילדיה ולנכדיה וממריאה עם המלאך לבוש השחורים.

כשהם כבר בתוך העננים, מחשבות מתחילות להתרוצץ במוחה: "מה אני עושה כאן? כנראה נפלתי על השכל. איך יכולתי להסכים לנודניק הזה שבלבל אותי בשעה כל כך מוקדמת בבוקר???"

ולמלאך השחור היא צועקת: "סליחה, טעות! היי היי! עזור! אני לא מסכימה להמשך המסע! יש לי עוד זמן! כתוב עד מאה ועשרים ואני רק בת תשעים! היי היי! אני חוזרת! יש לי עוד הרבה מה לעשות! לא איכפת לי מהאדון שלך. תסתדר איתו בעצמך. אני לא צריכה לתת לך עצות אבל אם היית קצת יותר חכם היית מתווכח איתו, ואומר לו שזה לא חוקי לקחת אנשים לפני מאה ועשרים. הרי ככה כתוב, לא? מה אתה ממלא פקודות מבלי לחשוב?"

"אני יורדת חזרה, להיות עוד קצת עם חברותי, לשמוח כמה שאפשר עם ילדיי, נכדיי וניניי, לעוד שלושים שנה. ואז אבוא איתך. ומי יודע איך יהיה שם למעלה? הרי אף אחד עדיין לא חזר משם. אז נחכה ונראה."

מתילדה חוזרת לישון במיטתה. והמלאך השחור? מה הוא כבר יכול לעשות. הוא חוזר לשמים ומחכה בסבלנות להוראות נוספות.

הדבר נמשך יותר משבוע שרפי מהכיתה היה מכה אותי בהפסקות, אני הייתי בורחת ממנו והוא היה רודף אחריי ומאיים עלי עם מוט מברזל שמצא היכן שהוא. לא הייתה לו שום סיבה. הוא פשוט היה ילד אלים.

פחדתי מן ההפסקות. הייתי נשארת הרבה פעמים בכיתה בהפסקות כדי שרפי לא יראה אותי בחצר. לא פניתי למורה, הייתי ביישנית מדי וגם חדשה בבית הספר.

לבסוף פניתי לאחי הגדול שלמד גם הוא באותו בית ספר. סיפרתי לו בבית הכול והוא אמר: "יהיה בסדר, אני אטפל בו. אל תדאגי יותר".

למחרת הלכתי הרבה יותר רגועה לבית הספר וגם יצאתי בהפסקות. הייתי רגועה גם בגלל ההבטחה של אחי הגדול וגם בגלל שבאותו יום רפי כלל לא הגיע לבית הספר, מסיבה כלשהי.

באחת ההפסקות שיחקתי תופסת עם מיכאל. הייתי זריזה ורצתי מהר. מיכאל היה צריך לרוץ מהר יותר כדי לתפוס אותי וכך עשה, רדף אחריי כדי לתפוס אותי.

ותוך כדי שאני רצה הבחנתי בזווית העין באחי הגדול רץ לכיוונו של מיכאל וצועק: "אני אראה לך, להרביץ לאחותי..."

רצתי לכיוון אחי הגדול כשאני קוראת לו בקול: "זה לא הוא. זה לא הוא" אבל אחי לא שמע אותי. הוא השיג את מיכאל ונתן לו מכות נמרצות תוך שהוא צועק עליו: אתה תלמד לא לנגוע באחותי, וגם קילל אותו קללות נמרצות.

בדיוק היה צלצול להיכנס לכיתה ואני נכנסתי שפופה לכיתה וישבתי במקומי. ראיתי את מיכאל נכנס גם הוא בפנים נפולות וסימני מכות על גופו.

לא ידעתי מה לעשות. כיצד לנהוג. החלטתי שבהפסקה אבקש סליחה ממיכאל על מה שקרה ואסביר לו שקרתה טעות אומללה.

האם יסלח לי? זאת לא ידעתי. אבל קיוויתי שכן.

הזקנה מרחוב הקונגרס 9

ישי ויסמן

ענפי עץ הפיקוס הסתבכו עם שלד המרפסת ולרגע נדמה היה, שהם מנסים לעטוף את הבניין, בחיבוק דוב. הגבר עלה בצעדים זהירים במדרגות. הוא עצר לרגע עם מבט מהסס, לוודא שזו הדלת הנכונה, "כן בטוח זו היא" אמר לעצמו ונקש שלוש פעמים בדלת. "מי זה?", שאל הקול, "יש לי מכתב בשבילך" השיב הגבר. "גברת בגילי לא צריכה מכתבים מבחורים צעירים, תלך מפה". "המנוח ביקש באופן אישי שזה יגיע רק אלייך," אמר בקול רועד, מתחנן. "תלך מפה לפני שאני מתקשרת למשטרה!". הגבר הניח את המכתב על השטיח המלוכלך, שהיה תחת דלתה והסתלק. היא השקיפה מבעד לעינית, שלחה יד וחטפה את המכתב.

בסכין ישנה קרעה בזהירות את שוליו של הנייר והתחילה לקרוא. דף מקומט: "סוניה אני מצטער על הכל, מרסל. סליחה זו הייתה טעות". צמוד אליו היה עוד מכתב קצר, מודפס באותיות אריאל: "בעניין צוואתו של המנוח היינו מבקשים שתגשי למשרדי האפוטרופוס ברחוב בן סירה 5 בתל אביב". "הייתם מתים, חלאות אתם וחלאה הוא!", סיננה מבין שיניה הרקובות, קרעה את המכתב והשליכה את החתיכות לפח.

לאחר מכן, קמה סובבה את גבה הכואב וצעדה במדרגות עד שהגיעה לסוברה הישנה והמאובקת שלה. הפעם כיוונה לרחוב בן סירה חמש. הנסיעה לא ארכה זמן רב ובנס גם לא הסתיימה בנפגעים. המשרד שכן בתוך חנות רחוב והיה בעל מראה מצועצע כמו סוכנות תיווך נדל"ן. "כנסי בבקשה גברת שוורצמן", אמר העורך דין, "משהו חם לשתות?". "אוי אל תתחנף, לא יצא לך כלום ממני". "אני מבין שגבירתי הייתה נשואה למרסל שוסטרמן". "לפני חמישים שנה! ולחודש אחד בלבד! וזה גם היה יותר מדי בשבילי", אמרה. "היו לו קרובים? חברים, משפחה?".

"נראה לך שלחלאה כזה יהיו חברים!", ענתה ופיה הקציף. "הסיבה שאת פה, כי הוא לא השאיר צוואה, אבל על פי הרישום הייתם נשואים בין השנים 1965 ל-1966. וזהו. שום דבר אחר לא ידוע אליו. לא היו לו ילדים. הוא מת לפני כחצי שנה והתבקשתי לעשות סדר בעיזבונו", ענה.

"שכחת לומר דבר אחד, התפגר בשעה טובה ומוצלחת! הרשע המרושע! צריך לשרוף את גופתו ולהשליך את האפר לים! וזה גם יהיה חסד איתו", אמרה. פרצופה של הזקנה היה לבן כמו סיד ושיערה המקליש, הדגיש את הקרחות הקטנות שצצו להם בפדחתה. בזמן הקצר של הדממה, חלץ עורך הדין כמה לגימות קצרות מכוס האספרסו שלו. "אז מה יש לך להגיד בנושא?", אמר.

"שאתה מבזבז את זמני וזמנך, אני לא רוצה דבר ממך ובטח שלא ממנו, תעזבו אותי לנפשי. חרא נשאר חרא ומחרא כזה גם מיליון דולר אני לא מוכנה לקבל!", אמרה הזקנה ויצאה ממשרדו של הנוטריון.

ביום השמיני יובל ששון

"וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה". (בראשית פרק ב' פסוק ב.)

זאת הייתה החלטה חיובית, חשב אלוהים לעצמו בבוקר היום השמיני. עוד לא היה ברור שהיום השמיני יקרא שוב יום ראשון, אבל ההחלטה על יום מנוחה, יום שייקרא בעתיד "שבת" הרגישה לו נכונה. את השבת הראשונה העביר בעיקר בשינה. בריאת האדם ביום השישי הטישה אותו לחלוטין, למה הוא היה צריך לעשות אותו בצלמו ובדמותו. כל שאר הדברים שברא לפני כן היו ממש פשוטים אבל אדם, זאת יצירה שדורשת תחזוקה מתמדת.

הוא ירד לחוף, מתהלך לבדו על החול הרך, נותן לגלים להרטיב את עקביו. שנים רבות היה חי אלוהים בתוהו ובוהו. אי אפשר לקרוא לזה שנים רבות מאחר ולפני הבריאה מושג הזמן לא היה קיים. הוא התחיל את כל העניין הזה של הבריאה מתוך תחושה של מיצוי. כמה אפשר למשוך את הבלגן הזה שהוא היה חי בו. זה לא חיים, לא רק כי זה קשה אלא גם כי לפני הבריאה מושג החיים והמוות לא היה קיים. הוא הבין שברגע שיברא דבר מה בהכרח זה גם יסתיים יום אחד.

מסתובב על החוף, נכנס קצת למים, אחר כך נשכב על החול לתפוס קצת צבע. כל דבר שהוא עושה זאת הפעם הראשונה EVER שזה קורה. אדם וחווה עוד לא ממש מתפקדים, רק מתחילים להתרגל לאור, מתחילים ללמוד לנשום, שומעים קולות בפעם הראשונה. העביר את ידו בחול הרך והחמים, נותן לו לזלוג בין האצבעות. בצלמו ובדמותו. הוא זוכר כמה זמן לקח לו ללמוד איך לתפעל את הגוף – נפש שלו, לא מקנא בהם, באדם וחווה על דרך החתחתים שמחכה להם.

פתאום התעורר, כנראה שנרדם על החוף, המוני אנשים סביבו, רעשים חדשים לא מוכרים, מבנים מעשה ידי אדם, חפצים מעופפים בשמיים שמעליו, מי הים בהם הלך קודם נראו לו שונים, שמנוניים יותר, מלוכלכים, גם החול מסביבו הרגיש שונה, כאילו קרה לו משהו. התיישב. מביט לכל הכיוונים, כמויות בלתי נתפסות של יצורים שהזכירו לו את אדם וחווה הסתובבו בכל מקום שהביט אליו. עטויים יותר, לבושים פחות, אצים רצים ממהרים להגיע לאן שהו, לא שמים לב שנשארים כל הזמן באותו המקום. ניכר היה שרמת האחזקה שלהם נמוכה מאוד. "כמה זמן נמנמתי?" שאל את עצמו אלוהים והמשיך לטייל על החוף, מבין שבזמן שישן איבד כל אחיזה במעשה הבריאה.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין